

DET NYTTER Å KJEMPE

Nr. 1/72 Organ for marxist-leninister på Årvoll/Tonsenhagen.

Denne lokalavisa er skrevet av distriktets beboere for distriktets beboere. Vi marxist-leninister mener at vanlige folk bare kan bli kvitt all undertrykking og urettferdighet ved å gjennomføre en sosialistisk revolusjon i Norge. Å kjempe for revolusjonen og å kjempe for våre kår i dag er to sider av samme sak. Vi håper at avisen vår vil bli et viktig ledd i denne kampen.

Diskuter avisa med oss og ta opp framstøt mot arbeidsfolk som husleie-øking, øking av matvarepriser og overgrep fra byråkratene i Oslo kommune. Vi treffes lettest når vi går rundt og selger KLASSEKAMPEN. Det er hovedavisa vår. Den tar opp aktuelle politiske emner sett fra arbeiderklassens synsvinkel.

TONSENHAGENBUSSEN - KAMPEN FOR BEDRE KOLLEKTIVTRANSPORT.

I fjor høst tok noen traffikanter initiativet til en aksjon for å bedre på kollektivtransporten på rute 31 - Tonsenhagenbussen. Det initiativet ble tilst velkommen av distriktets innbyggere som i en årrekke hadde sett at kollektivtransporten på Tonsenhagen/Årvoll bare ble dårligere, mens prisene nådde uante høyder.

Initiativtakerne inviterte til et åpent møte der nærmest 1000 deltok, og en militant resolusjon ble vedtatt mot en stemme. Møtet valgte også en aksjonskomite som fikk mandat til å supplere seg selv.

Senere har det vært en imponerende brevveksling mellom komiteen, kommunale organer og Schøyen. Komiteen har hatt møter med dir. Ruud fra Schøyen, med kommunen og nå sist med samferdselsminister Reiulf Steen. De har alle hatt full forståelse for problemet - men har ikke vært interessert i å rette på forholdene.

Det eneste kravet som er blitt innfridd hittil er kravet om oftere avganger. Ved siden av har vi blitt stilt i utsikt å få matebuss til T-banen. Men de andre kravene som gikk på overgangsordninger, lavere priser og andre som skulle stille oss på like linje med andre steder i byen er ikke blitt innfridd.

Hvis vi ser litt nærmere på Statens samferdselspolitikk finner vi fort ut hvorfor. Samferdselspolitikken legger forholdene til rette for

privatbilismen og vegtransport på bekostning av de kollektive transportmidlene (noen tall: siden 1949 har den samlede jernbanelengde holdt seg relativt uforandret, mens antall stasjoner er halvert. I Oslo er de fleste trikkelinjer nedlagt og det er planer om å nedlegge de resterende. I 1959 fraktet de kollektive transportmidlene 80% av passasjerene, i 1965 44%.) Dette er statens politikk.

Når vi ser på de forskjellige sektorene av statens politikk, skattepolitikken, avgiftspolitikken, rentepolitikken, boligpolitikken, lovene og samferdselspolitikken - ser vi at gjennom det hele går det som en rød tråd: Lettelser for storkapitalen - stadig større byrder veltes over på arbeidsfolk. Statens politikk er den samme enten statsministeren heter Borten eller Bratteli. Det grunnleggende er at Norge er et kapitalistisk land og så lenge dette er tilfelle vil også staten være kapitalens tjener og folkets fiende.

Men det går an å tvinge kapitalen og staten til å gi etter for våre - folkets - ønsker. Det viser erfaringene fra aksjonen mot Tonsenhagenbussen. ETTER masse møtet ble pampene i stat og kommune reddet. Lik Schøyen satte de i gang en voldsom aktivitet for å prøve å takle situasjonen uten å måtte gi folket noen forbedringer. De prøvde først med å kjøpe opp aksjonskomiteens medlemmer ved å ta dem inn i Schøyens og kommunens hierarki. Aksjonskomiteen avslo - medlemmene var ikke interessert i å bli pamp - komiteens krav var bedre og billigere busser og det sto den fast ved. Dessverre klarte ikke aksjonskomiteen å samle distriktets beboere for å vise kapitalen og dens stat at folket på Årvoll/Tonsenhagen var millitante og villige til å slåss for bedre transport. Dette førte til en svekkelse av kampen mot stat og kommune.

Men det har nyttet å kjempe. Det har vi konkrete resultater for både her i distriktet og andre steder. I det senere har vi sett at folk har reist stadig sterkere kamp - og at der hvor de har stått samlet har de oppnådd resultater. F.eks. husmødrenes aksjon mot bulldozerne i Årvoll vest borettslag. Der seiret husmødrene over bulldozerne. Også de siste årenes såkalte ville streiker har gitt seier. Den viktigste kampen vi har nå er kampen mot storkapitalens EEC.

Vi marxist-leninister vil alltid delta i og støtte slike folkelige kamper, enten det er kamp for bedre buss eller kamp mot EEC.

KJØP OG LES DEN MARXISTISK-LENINISTISKE ARBEIDERAVISA
KLASSEKAMPEN.

EEC-SITUASJONEN NÅ

I og med Brattelis undertegnelse av tiltredelsestraktaten er Norge forlovet med EEC. Ut fra innholdet i tiltredelsestraktaten er dette et forsøk på å lure Norge inn i EEC. I og med tiltredelsestraktaten er Norge rettslig forpliktet til å følge alle vedtak som fattes i ministerrådet framover - såvel som de som tidligere er fattet. Dette innebærer også at Norge ikke kan vedta lover som går på tvers av EEC's målsetting. Det vil videre bety at Norge må legge om lovverket - for å få det til å passe inn i EEC's mønster. En liten forsmak på slike tiltak er: innføring av moms, høyning av husbankrenten, fjerning av subsidier til landbruket osv.

Virkningene av husbankrentens forhøyelse er det mange som merker allerede i dag. Husleiene stiger - mange steder med opptil 100 % på ett år. Når man vet hvor dyrt og vanskelig det er å skaffe seg et sted å bo i pressområdene skjønner man fort hvilken virkning slike tiltak har. Det er dessuten snakk om at EEC-landene vil lovfeste moms på husleier!!!

Hvorfor sier så regjeringen at undertegnelsen av tiltredelsestraktaten er uforpliktende og betydningsløs?

"Forlovelsespakten" er et medlemskap med plikter, men uten rettigheter. Dette tør ikke regjeringen innrømme på nåværende tidspunkt. Den er redd for den voksende EEC-motstanden i folket. Før regjeringen tør si hva tiltredelsestraktaten går ut på vil den gå bakveien for å få gjennomført dens intensjoner slik at folket står svakere.

Alt er nå gjort klart for medlemskap. Nasjonalbudsjettet for 1972 legger opp til de tiltak som regjeringen finner nødvendig for lettere å få oss inn i EEC. Dvs. styrking av kapitalen - svekking av arbeidsfolk. Lønnsoppgjøret skal styrke kapitalen, slik at den vil stå sterkere når vi kommer inn. Arbeidsfolk bryr pampene seg ikke om. De skal få reallønnsøkning. Både Aspengren og Selvig er helt enig i at det er nødvendig for å styrke industrien.

Men på tross av alt dette tør ikke regjeringen holde en folkeavstemning før i slutten av september. EEC-tilhengerne føler seg ikke sterke nok enda, de er klar over at de vil bli stemt ned, selv om de har jobbet hardt siden 1962 for å klare å lure folket inn i EEC. Nå skal de sette i gang salgsapparatet. EEC skal tilbys nordmenn gjennom fristende ukebladannonser, presse, radio, skremselspropaganda om at uten medlemskap vil vi få arbeidsløshet osv. Til dette bruk har EEC-tilhengerne statskassa, markedsføringsinstitutt og Creditkassens penger. På denne måten håper de å få folk til å tro at EEC er et snilt lite

lam. Dessuten er de interessert i å få integrert Norge best mulig inn i EEC før folkeavstemningen slik at den bare skal bli en papirsak som ikke har noen innvirkning i praksis.

Mot dette stiller EEC-motstanderne opp krav om folkeavstemning FØR sommeren. Krav om en folkeavstemning som bare skal gå på ja eller nei til fullt norsk medlemskap. Underskriftskampanjer er satt i gang over hele landet for å samle felst mulig folk bak dette kravet. Krav om uravstemning i fagbevegelsen og krav om et skikkelig lønnsoppgjør for at ikke arbeidsfolk skal betale for industriens EEC-foreberedelser er andre viktige og riktige krav. Dessuten har det vært mange politiske streiker rundt omkring i landet mot EEC-medlemskap. Vi marxist-leninister mener slike former for kamp er meget viktig fordi de rammer dem som ønsker å komme inn i EEC - nemlig storkapitalen. Det er bare monopolkapitalen som vil tjene på et norsk EEC-medlemskap. Og norsk monopolkapital øns i stadig større grad av utlendinger.

Den sterkeste makten innenfor EEC er den tyske imperialismen. I Vest-Tyskland er det stor krise og arbeidsleshet nå. De vest-tyske storkonsernene kan bare redde seg ved å få nye markeder og sikker tilførsel av billige råstoff - råstoff som gass og olje. Oljen vil de sikre seg fra Norge. Hva vil så norske bønder, arbeidere og fiskere få? Jo, de vil få dyrtid arbeidsleshet og strukturrasjonalisering.

Marxist-leninistene har lansert et 4-punkts program i kampen mot EEC:

- Krev ja eller nei til fullt medlemskap ved folkeavstemningen
- Organiser og delta i prøveavstemninger
- EEC truer arbeidsplassene - EEC betyr dyrtid
- Reis politiske aksjoner og streiker mot forlovelsespakten og EEC-medlemskap.

Dette programmet har allerede vunnet stor tilslutning i befolkningen, og på den landsomfattende aksjonsdagen 19. januar ble det gjennomført flere politiske aksjoner og streiker. Bare i Oslo deltok 5000 i et fakkeltog i 15 kuldegrader. Dessuten har over 15.000 deltatt i prøveavstemninger og nær 80 % var mot medlemskap mens bare ca. 11,5 var for.

Hvis vi klarer å holde oss utenfor EEC må vi ikke tro at kampen er vunnet for all framtid. Kapitalen vil fortsette med framstøt mot, arbeidsfolk. Kapitalen prøver alltid å øke profitten på arbeidsfolks bekostning. Varige trygge arbeids- og levevilkår kan folket først få i et sosialistisk samfunn.

Derfor mener vi marxist-leninister at en revolusjon er nødvendig for å sikre folkets kår. De kan kun sikres dersom folket tar makta i sine egne hender. **NEI TIL EEC!! FOLKEAVSTEMNING FØR SOMMEREN!!**